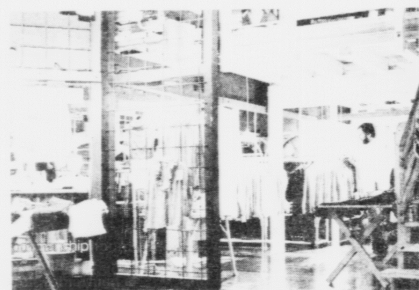
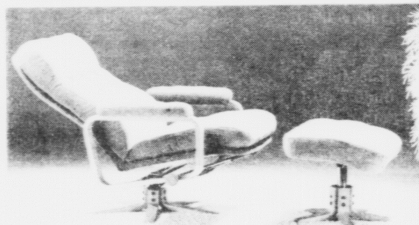
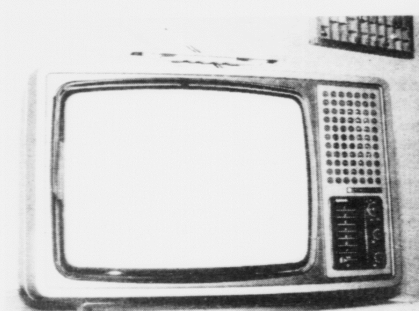

HØVUÐSVINNINGAR:

1. Eitt 16" Blaupunkt ferðasjónvarp frá Hans J. Michelsen
2. Ein lenistólur frá BW møblum
3. Gávukort frá HAZY kr. 2.000,-
4. Gávukort frá »I skotinum« kr. 2.000,-

Annars fáa allir bingovinnarar ein góðgætispakka.

i skotinum

90

Hæstingur 82

73

Hæstingur 82

58

Hæstingur 82

Ja!

Sjálvandi takið eg av hesum frá-
lika tilboði. Teknið meg sum
haldara av Tíðindablaðnum Sosi-
alimum, og fáa tað sendandi til
nýttárs fyrri hálvan pris — 45
krónur.

Navn: _____

Bústaður: _____

Kannað posthúsinum

Opstak
SOSIALURINN
rúður
postgjalddið

19
sosialurinn

Box 76

3800 Tórshavn

Ein syrgilig kvinnulagna

Nú veit eg ikki, um tað er við vilja, Dagny Joensen í leiki sínum **Tilvildin** brúkar orðið fósturtøka og ikki fósturtýning, sum er sterkara føroyska orðið fyri abortus provocatus.

Helst er tað so, at tæy, sum eru fyrri, siga fósturið verður tikið (sbr. blindtarmurin verður tikin). Hini siga, tað verður týnt (sbr. mannaliv verða týnd).

Harvið er ikki sagt, at Dagny er fyrri fósturtøku. Tað fáa vit í hvussu so er ikki at vita í leikinum. Hon tekur ikki støðu. Leikurin er ikki ein provokasjon. Hon sigur ikki: fósturtøka er í finasta lagi. Ella: fósturtøka er nak-að lort.

Tað má askoðarin sjálvur avgera.

Í **Tilvildini** eru tvær kvinnur, sum báðar royna fósturtøku. Önnur, listakvinnan Katrin, er kynisk, kemur skjótt fyrri seg aftur og verður hin sama sum áður.

Hin, húsmóðirin Anna, er veikari og kenslurikari. Sílik fólk hava altíð trupult við at fota sær í hesum heimi. Og hon kemur heldur ikki fyrri seg. Hon, sum fyrr var hvs- gleðin, hvørur inn í eina sorgarinnar verð.

Tað er ikki so nógv tí, Katrin og Anna ikki skoyta um børn, at tær fara til fósturtøku. Katrin fer, tí maðurin, sum barnaði hana, er giftur. Anna, tí maður hennara er ikki pápin. Heldur er tað vinmaður mans hennara. Altsó hvørin torir at seta seg upp í móti aldagomlum síðvenjum. Ella fórdómum, um ein vil.

Og hetta ger leikin veikari sum eitt deðtstykki um fósturtøku. Tí tað eru eisini kvinnur, sum ikki vilja hava børn, tí tær hava annað at takast við. Eftir til dómis at fáa sær eina utbúgving. Hvussu við teimum?

Syrgilig lagna

Askoðarin sigur ivaleyst eftir leikin — Anna skuldi havt fott hatta barnið Væl mögulegt. Men vónandi kemur askoðarin, sum ikki framman undan hevur eina støðu til fósturtøku (-týning), ikki til ta niðurstøðu, at fósturtøka er av tí ónda.

Tað má ikki gloymast, at Anna er veik, sera veik enná. Hetta sigur leikurin heilt greitt. Fósturtøkan er bert ein partur av syrgiligu lagnu hennara.

Og tað er just hetta leikurin er um: eina syrgiliga kvinnulagna.

Eg sigi ikki, leikurin hevði klárað seg uttan fósturtøkuna. Til tess er søgan í honum ov vanlig. Fósturtøkan ger hana óvanliga. Her hjá okkum í hvussu so er.

Men tað er skeivt, um fólk bliva so upptikin av fósturtøkuni, at tæy gloyma alt annað í leikinum.

Hyggur in í **Tilvildini** er avgjört kvinnulýsingin Anna.

Við síðuna av henni fær Dagny eisini sett eitt og ann-

að, sum eisini er vert at hugsa um: tann einasti, sum vitjar Önnu á ellisheiminum, er heimahjálpin, hon hevði, aðrenn hon fór hagar.

Hetta sigur alt um tað ræðuliga einsemi, nógv liva við eisini her á klettunum.

Og ellisheimið hevur ikki skyldu at boða vinfólki frá, tá fólk doyri.

Anna megnar ikki at bróta seg úr sínum einsemi, nógvu hugsanum og sálarkreppu. Hjálpi er eingin at fáa. Katrin roynir, men Anna fær ikki fylgt kynisku lívsleiðini hjá vinkonuni.

Í staðin krøkir hon seg í eina fálka bjartskygni: Handan skyggini er luftin altíð blá. Og tað skilst, at hesi optimistisku orðini skulu lýsa igjøgnum neyðina. Eg meini eg havi høyrð, at soleiðis kalladist leikurin fyrst.

Tað nyttar bara lítið, at luftin er blá handan skyggini, tá skyggini ikki fara frá.

Og hóast kenslurnar berast í henni, sigur Jógvann, maður hennara, at hon er kensluleys. Og Martin, hin maðurin í lívi hennara, er uttanlands á konsertferðum, sleppur sær undan ábyrgdini. Móðirin verður óð: fósturtøka er synd, tí børn eru ein gáva frá Gudi.

Ikki fyrr enn Jógvann gerst sjúkur og nuyðist at sita í koyristóli, fær Anna frið. Endiliga kann hon gera nak-að fyrri Jógvann. Nakað heilt ítøkiligt.

Kvinnur hava lyndi til at falla fyrri freistingini at gera menninar til kalendar, sjálvsøknar verur, tá tær skriva. Soleiðis eisini her: Jógvann gifti seg við Önnu, tí hon var «ein smartur pakki».

Martin er glaður, bara hann sleppur í song við henni.

Eftir orðabókini

Leiktjórin, Asdis Skúladóttir, hevur gjørt eina einfalda og greiða uppseting, sum er væleydnað. Tað ber til at gera nógv við ljósum. Ikki sum fyrr, tá eitt heilt byggitelag fór í sving aftan fyri tjóðini, tá pallmyndin skuldi broyast.

Kliraks í leikinum er sjálf fósturtøkan við blinkandi bláum ljósum og hjartabúkan í stereo. Ohugnaligt og sterkt. Men atti og kundi verði betri. Eg meini, fósturið verður ikki tikið millum tærnar!!!

Samrøðurnar eru nakað stírnar av og á. Orðabókin hevur ofta verið frammi, tá leikurin er skrivaður. Men tað kann Dagny ikki lastast fyrri. Vit hava onki nóg gott svar við spurninginum: skula persónar í einum sjónleiki tosa talumál ella skriftmál?

Leikurin byrjar og endar

við gongsgentuni á ellisheiminum, Siggú. Lívglað unglingsgenta, sum er byrjað at fjasa við dreingjum. Men ein óhugnaligur spurningur vaknar í sinninum hjá askoðaranum: fær hon somu lagnu sum Anna? Og svarðið er kanska eins óhugnaligt: tað kann hon væl. Tí í veruleikanum er so lítið broytt hesi 40 árin millum ta ungu Önnu og Siggú.

Táraðust

Við tveimum undantøkum, Danjal Joensen og Hansinu Iversen, eru leikararnir allir veteranar hjá Havnar Sjonleikarafelag. Og, sum rimiligt er, so klára tæy væl at framföra leikin. Men tað er tyðiligt, at Olívir Næss og eisini Danjal eru vanir at hava skemtiligar leiklutir og ikki so álvarsamar sum her. Besta dómur um hetta var, at Danjal hermdi eftir gamla manninum.

Johanna Maria Djurhuus gjørdi ov lítið av, haldi eg, tá hon høyrði um fósturtøkuna.

Hansina Iversen kom heilt væl frá sínum líta leikluti sum Siggú, livandi og nátturlig. Og hon misti ikki tráðin, hóast hon kom illa fyrri seinnu ferð, hon kom á pallin. Fólk fóru at klappa, tí tæy hildu leikurin var lúður. Her var eitt brek í uppsetingini.

Hóvuðsleiklutin hevur Elin Mouritsen. Og hann er skriv-aður til hana. Hon takkar fyrri við einum suverenum spæli, sum er millum tað besta, vit hava sæð á tí gamla pallinum í Sjonleikarhúsinum.

Elin hevur fult ámarhald á leiklutinum, bæði sum tann lívglaða Anna, og sum tann sálarsjúka Anna, tá hon fær tað at rigga so væl at tú høyrði, fleiri táraðust í myrka salinum.

Sterk er senan, tá hon við eygunum biður Martin koma í song við sær. Enn sterkari, tá hon, eisini við eygunum, biður Katrina fylgja sær til gomlu kontuna við tongini. Til fósturtøkuna.

Tilvild

Tilvildin eitur leikurin. Her sipast til, at Anna, eftir at hava sagt heimahjálpinu søgu sína, kemur til tað úrslit, at hon hevur verið veruleys offur fyrri tilvildini. Eg haldi ikki, askoðarin skal bróta heilan so nógv um hesa heir spekina. Hóast leikurin eitur eftir henni.

Eg vil enda við at endurtaka, at tað sum hevur størsta virðið í hesum leiki, er kvinnulýsingin Anna. Hon er spennandi.

Hogni Djurhuus

lýsið í sosialinum